

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาคำภาษาไทยที่สะกดยากสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ในแง่ของลักษณะการเขียนผิดของนักเรียนและประเภทของคำที่นักเรียนเขียนผิด

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากร

ประชากรในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนชายและหญิง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2529 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 32,456 คน จากโรงเรียน 427 โรงเรียน ซึ่งกระจายอยู่ในเขตต่าง ๆ 24 เขตทั่วกรุงเทพมหานคร โดยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Random Sampling) และการสุ่มตัวอย่างแบบ Proportional Stratified Random Sampling

2. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลครั้งนี้เป็นแบบทดสอบการเขียนสะกดคำที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง

3. การรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลดำเนินการตามลำดับดังนี้

3.1 ตรวจสอบให้คะแนนแบบทดสอบการสะกดคำ

3.2 นำคำที่นักเรียนเขียนผิดมาวิเคราะห์เพื่อหาหลักการเขียนผิดโดยวิธีหาคำร้อยละ

คำร้อยละ

3.3 นำคำที่นักเรียนเขียนผิดมาวิเคราะห์หาคำที่สะกดยาก โดยวิธีหาคำร้อยละ จำแนกตามประเภทคำที่มีหลายพยางค์ คำที่มีตัวการ์นต์ คำที่ประและไม่ประวิสรรชนีย์ คำที่มีตัวรร (ร หัน) คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดหรือมีตัวสะกดซ้อนกันสองตัว คำที่มีความ

หมายเชิงนามธรรม คำที่มีสระลดรูปหรือเปลี่ยนรูปเมื่อมีตัวสะกด คำที่เป็นภาษาต่างประเทศ คำที่ใช้ตัวสะกดเป็นพยัญชนะต้นด้วย คำที่ใช้ในร้อยกรองและราชาศัพท์ คำที่ไม่ใช้ในชีวิตประจำวัน คำที่มีพยัญชนะต้นเป็นพยัญชนะประสมประเภทอักษรนำ และอักษรควบกล้ำ

สรุปผลการวิจัย

1. ลักษณะการเขียนคำภาษาไทยที่สะกดยากซึ่งนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร เขียนผิดมี 8 ลักษณะเรียงตามลำดับดังนี้

1.1 ผิดหลายอย่างรวมกัน	ร้อยละ 26.34
1.2 ผิดที่ตัวสะกด	ร้อยละ 20.64
1.3 ใช้พยัญชนะผิด	ร้อยละ 19.05
1.4 ผิดตัวการันต์	ร้อยละ 14.00
1.5 ใช้สระผิด	ร้อยละ 13.08
1.6 ผิดที่วรรณยุกต์	ร้อยละ 5.62
1.7 วางสระผิดที่	ร้อยละ 1.05
1.8 วางวรรณยุกต์ผิดที่	ร้อยละ 0.22

2. คำที่สะกดยากสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เรียงตามลำดับจากคำประเภทที่นักเรียนเขียนผิดมากที่สุดลงไปมีดังนี้

2.1 คำที่ใช้ตัวสะกดเป็นพยัญชนะต้นด้วย	ร้อยละ 91.25
2.2 คำที่มีสระลดรูปหรือเปลี่ยนรูปเมื่อมีตัวสะกด	ร้อยละ 80.61
2.3 คำที่ใช้ในร้อยกรองและราชาศัพท์	ร้อยละ 78.15
2.4 คำที่ไม่ได้ใช้ในชีวิตรประจำวัน	ร้อยละ 78.14
2.5 คำที่เป็นภาษาต่างประเทศ	ร้อยละ 77.70
2.6 คำที่มีความหมายเชิงนามธรรม	ร้อยละ 74.85
2.7 คำที่มีตัวการันต์	ร้อยละ 70.01
2.8 คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราสะกดหรือสะกด ซ้อนกันสองตัว	ร้อยละ 69.89
2.9 คำที่มีหลายพยางค์	ร้อยละ 69.09
2.10 คำที่ประและไม่ประวิสรรชนีย์	ร้อยละ 67.39

2.11 คำที่มีพยัญชนะต้นเป็นพยัญชนะประสมประเภทอักษรนำ และอักษรควบกล้ำ	ร้อยละ 67.30
2.12 คำที่มีตัว รร (ร หัน)	ร้อยละ 64.34

อภิปรายผล

1. ในการวิเคราะห์ลักษณะการเขียนผิดของนักเรียน ปรากฏว่า ลักษณะการเขียนผิดส่วนใหญ่คือ ผิดหลายอย่างรวมกัน คิดเป็นร้อยละ 26.34 อาจเป็นเพราะคำไทยมีลักษณะการประสมคำหลายรูปแบบ ทำให้จดจำได้ยาก การเปลี่ยนแปลงรูปศัพท์คำบางคำ โดยเฉพาะศัพท์บัญญัติใหม่ ๆ มักจะมีการเปลี่ยนแปลงการเขียนสะกดคำอยู่บ่อย ๆ ทำให้ผู้ใช้ปรับตัวไม่ทัน ทำให้นักเรียนเขียนสะกดคำผิดหลายอย่างรวมกันได้ (วารสารการวิจัยทางการศึกษา 2525:55)

ส่วนคำที่มีลักษณะการเขียนผิดรองลงมาคือ ใช้ตัวสะกดผิด คิดเป็นร้อยละ 20.64 ใช้พยัญชนะผิด คิดเป็นร้อยละ 19.05 ใช้สระผิด คิดเป็นร้อยละ 13.08 และคำที่มีลักษณะการเขียนผิวน้อยลงมากที่สุดคือ ผิดที่ตัวการันต์ ผิดที่วรรณยุกต์ วางสระผิดที่และที่น้อยที่สุดคือ วางวรรณยุกต์ผิดที่ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 0.22

ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องและใกล้เคียงกับผลงานวิจัยของ สุนันท์ จงธนสารสมบัติ (2525:80) ซึ่งทำการวิจัยเรื่องการศึกษาคำที่สะกดยากสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร เพราะลักษณะการเขียนผิดส่วนใหญ่คือ สะกดไม่ได้เลยจึงเขียนคำแต่ละคำผิดหลายอย่างรวมกัน และเขียนผิวน้อยที่สุดในเรื่องของการวางวรรณยุกต์ผิดที่ ส่วนผลงานวิจัยของ ชิน โพธิ์อ่อน (2526:126-140) ในเรื่องการศึกษาความยากง่ายของคำ ลักษณะคำยากและเหตุผลในการเขียนสะกดคำผิดของนักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดอุดรธานี ผลการวิจัยปรากฏว่า การเขียนที่ผิดมากที่สุดคือ การเขียนผิดในหลาย ๆ ลักษณะเช่นกัน

จากผลการวิจัยดังกล่าว เหตุที่เด็กเขียนผิดหลายอย่างรวมกันมากที่สุด น่าจะเกิดมาจากหลายสาเหตุ อาจเนื่องมาจากการที่ไม่มีโอกาสพบเห็นหรือใช้คำเหล่านั้นอยู่เสมอ เป็นคำที่ไม่ได้ใช้อยู่ในชีวิตประจำวัน ไม่คุ้นเคย จึงเป็นคำยากในการสะกดคำของนักเรียน (วัฒนา จันทร์สืบสาย 2526:68) นอกจากนั้นยังอาจเกิดจากการเขียนผิดในสื่อสารมวลชนชนิดต่าง ๆ ทั้งในลักษณะของการโฆษณา การเผยแพร่ข่าวสาร สารคดี นิยาย ฯลฯ และมีการเขียนผิดตามป้ายชื่อ ห้างร้าน หรือแผ่นป้ายโฆษณาที่นักเรียนเห็นอยู่เสมอ เป็นเหตุให้นักเรียนจดจำคำและ

ลอกเลียนแบบในทางที่ผิดได้ ส่วนสาเหตุอีกประการหนึ่งน่าจะเนื่องมาจากตัวครูผู้สอนเองที่ถ่ายทอดให้นักเรียนในทางที่ผิด หรือไม่มีเทคนิคในการถ่ายทอด เช่น ได้รับความประทับใจมาผิด ไม่แม่นยำ ในหลักภาษา ไม่คุ้นเคยกับการใช้พจนานุกรม ออกเสียงผิดทำให้เขียนผิด ใช้การเดา ไม่ทราบ ความหมายที่แท้จริง หรือสอนโดยใช้แนวเทียบผิด จะทำให้เด็กจำผิดและนำไปเขียนผิด ครูควร สอนให้นักเรียนได้หัดสังเกตพิจารณาเกี่ยวกับคำที่เขียนสะกดผิดจากหนังสือพิมพ์ ป้ายโฆษณา เพื่อ นักเรียนจะได้ไม่จำตัวอย่างที่ผิดเพราะหนังสือพิมพ์ การโฆษณาเป็นสื่อที่มีอิทธิพลมากอย่างหนึ่ง (วารสารการวิจัยทางการศึกษา 2525:58) ดังนั้น ในการสอนเขียนสะกดคำ ผู้สอนจึงจำเป็นต้องใช้กลวิธีการสอนหลายรูปแบบ รวมทั้งชี้แจงให้นักเรียนเห็นความสำคัญในการเขียนสะกดคำ เพื่อให้ นักเรียนสนใจและตั้งใจเขียนสะกดคำให้ถูกต้อง อันจะเป็นพื้นฐานทางภาษาไทยที่ดีในการ ศึกษาต่อไปในระดับที่สูงขึ้น

2. สำหรับประเภทของคำไทยที่สะกดยาก ซึ่งการวิจัยนี้แบ่งไว้เป็น 12 ประเภทนั้น ปรากฏว่า คำที่ใช้ตัวสะกดเป็นพยัญชนะต้นด้วยเป็นคำที่สะกดยากที่สุดเพราะนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 6 เขียนผิดมากที่สุดคือ ร้อยละ 91.25 คำที่ใช้ตัวสะกดเป็นพยัญชนะต้นด้วยดังกล่าว ได้แก่ คำว่า อัประมาณ สัประยุทธ์ อัปราชัย เป็นต้น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนไม่คุ้นเคยกับคำเหล่านี้ หรือยังมีหลักในการเขียนสะกดคำไม่ดี ไม่ได้รับการฝึกฝนเพียงพอ ขาดประสบการณ์การจดจำ หรือสังเกต (สุจริต เพียรชอบ 2509:55)

ประเภทของคำที่นักเรียนเขียนผิดรองลงมาคือ คำที่มีสระลรูปหรือเปลี่ยนรูปเมื่อ มีตัวสะกด เช่นคำว่า อมฤตรส บาทงส์ อารัมภท อพยพ สุนทรพจน์ มทรสพ เป็นต้น ซึ่ง สอดคล้องกับผลการศึกษาของ แก้วตา ไทรงาม (แก้วตา ไทรงาม 2520:46-48) ดวงเดือน สุภิกิตย์ (2522:113) และ บุษผา ชังพุก (2524:106) ที่ว่า คำที่นักเรียนชั้นประถมศึกษาเขียน สะกดผิดพลาดมากได้แก่ คำที่มีสระลรูปหรือเปลี่ยนรูปเมื่อมีตัวสะกด

ส่วนคำที่ใช้ในร้อยกรองและราชาศัพท์นั้น นักเรียน เขียนผิดร้อยละ 78.15 คำ ที่นักเรียนเขียนผิดในคำประเภทนี้ได้แก่ อโณทัย ภูวนาด พนาเวศ เชนย ฤทธิรอน เป็นต้น นอกจากนี้คำที่นักเรียนเขียนผิดมากใกล้เคียงกันคือ คำที่ไม่ได้ใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น โกลี๋ย วลาหก คำที่เป็นภาษาต่างประเทศ เช่น นอต ลอตเตอร์ คอลัมน์ โดยเฉพาะคำภาษาอังกฤษที่ ใช้ในภาษาไทยมักเป็นคำทับศัพท์ เมื่อเขียนเป็นภาษาไทยมักผิดพลาด เพราะนักเรียนไม่คุ้นเคย กับเสียง แต่เขียนตามคำพูด คำอ่าน (ชิน โพธิ์อ่อน 2526:125) คำที่มีความหมายเชิงนามธรรม

เช่น ทรศนะ ปริวิตก เป็นต้น คำที่มีตัวการ์ันต์ เช่น สิงหาสน์ บัณฑิตย๋ สายัณห์ เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ สุนันทา โสรัจจ์ (2511:87) ที่ว่าลักษณะคำยากในการเขียนสะกดคำผิดหนึ่งในหลายลักษณะคือ ผิดที่ตัวการ์ันต์

ส่วนคำที่นักเรียนเขียนผิดไม่มากนัก เป็นคำประเภทที่มีหลายพยางค์ เช่น ปวารณา พงสาวคาร ถลอกปอกเปิก เป็นต้น คำที่ประและไม่ประวิสรรชนีย์ เช่น สัมมนา สะเออะ ทะนุบำรุง วิศวกร เป็นต้น คำที่มีพยัญชนะต้นเป็นพยัญชนะประสมประเภทอักษรนำ เช่น เช่นสรวง สอพลอ หยากไย่ เป็นต้น และคำที่ผิดน้อยที่สุด ผิดร้อยละ 64.34 คือ คำที่มีตัว รร (ร หัน) ซึ่งถือว่าคำประเภทนี้มีความยากน้อยที่สุด ได้แก่ สวรรคโลก รังสรรค์ กรรมสิทธิ์ ซึ่งสอดคล้องกับข้อเสนอแนะของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู (2514:183) ที่ว่าคำที่นักเรียนมักเขียนสะกดผิดน้อย ได้แก่ คำที่มี รร (ร หัน)

จากผลการวิจัยดังกล่าว จึงเป็นที่เชื่อมั่นได้ว่า คำที่ยากสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เป็นคำที่นักเรียนไม่ค่อยคุ้นเคย และมีการใช้ตัวสะกดเป็นพยัญชนะต้นด้วย เป็นคำที่มีสระลรูป เป็นคำที่ใช้ในร้อยกรอง เป็นคำราชาศัพท์ และเป็นคำที่ไม่ได้ใช้ในชีวิตประจำวัน เหตุที่เป็นคั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าความยากง่ายของคำยังขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของนักเรียน ถ้านักเรียนได้เคยประสบพบเห็นคำเหล่านี้มาก่อน ตลอดจนได้รับการฝึกฝนมาอย่างจริงจังนับได้ว่ามีประสบการณ์สูง ก็สามารถเขียนคำนั้น ๆ ได้ถูกต้อง ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ไฮเมอร์ (Hymer 1963:573-A) ที่ว่า คำที่สะกดถูกมักเป็นคำที่นักเรียนเคยเห็นมาก่อน แต่ถ้าเคยเห็นคำนั้นมาก่อนแล้วยังสะกดผิดก็อาจเป็นเพราะมีความเลินเล่อสะเพร่าในการเขียนสะกดคำ หรือขาดความระมัดระวังก็จะทำให้เขียนสะกดคำผิดพลาดได้ ซึ่งสอดคล้องกับข้อเสนอแนะของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู (2514:193) ที่ว่าเด็กเขียนสะกดคำผิดเพราะไม่สนใจว่าตนจะเขียนถูกหรือผิด บางคนสะเพร่าเลินเล่อ เคยชินมานานแก้ไขไม่ได้ นอกจากนั้นยังสอดคล้องกับผลการศึกษาของ สุวรรณดา เกรียงไกรเพ็ชร และคนอื่น ๆ (2524:87-96) ที่ว่า นิสิตอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีการเขียนสะกดคำผิดหลากหลายอันเนื่องมาจากสาเหตุหนึ่งก็คือ เขียนสะกดคำผิดเพราะเลินเล่อ กล่าวคือ เขียนตก เขียนเกินและเขียนผิด เป็นต้น ถ้าพิจารณาถึงวัยของเด็กประถมศึกษาในงานวิจัยนี้ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จักว่ายังอยู่ในวัยเด็ก ยังไม่บรรลุนิติภาวะ ขาดการสังเกตจดจำที่ดี ขาดการฝึกฝนที่ดี คั้งเช่น สุมาลี โกศลสมบัติ ใ้ก้กล่าวไว้ในวารสาร การวิจัยทางการศึกษาว่า (วารสารการวิจัยทางการศึกษา 2525:54) การเขียนสะกดคำเป็น

เรื่องที่ต้องระมัดระวังเป็นพิเศษ การที่เราจะเขียนสะกดคำให้ถูกต้องนั้นไม่ยาก เพียงแต่ผู้เขียนใช้ความสังเกต จดจำและฝึกฝน ก็จะทำให้สามารถเขียนสะกดคำได้ถูกต้องและรวดเร็ว ส่วนสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ ก็มีส่วนให้นักเรียนเขียนสะกดคำผิดเพราะชอบเลียนแบบ เช่น เขียนตามที่ได้เห็นจากป้ายโฆษณา หรือหนังสือพิมพ์ และอื่น ๆ อีก

นอกจากนี้ การสอนของครูก็น่าจะเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้นักเรียนเขียนสะกดคำผิด กล่าวคือ ครูสอนภาษาไทยส่วนมากไม่ได้สอนภาษาไทยแบบทักษะสัมพันธ์ ที่สอนการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนให้สอดคล้องกัน ไม่ฝึกทักษะอย่างจริงจัง ไม่ใช่พจนานุกรมหรือไม่มีพจนานุกรมมาใช้ ไม่เข้าใจหลักเกณฑ์ของภาษาเพียงพอ ไม่มีการวินิจฉัยเหตุที่ผิดพลาดอย่างมีระบบ ตลอดจนไม่มีการสอนซ่อมเสริมอย่างมีระบบและขั้นตอน ครูบางคนไม่เห็นความสำคัญของการเขียนสะกดคำ ทำให้ละเลยการฝึกฝนนักเรียนในเรื่องนี้ ไม่มีการจัดทากิจกรรมและแบบฝึกหัดที่น่าสนใจมาเสริมเพิ่มเติม เพื่อสร้างความสนใจไม่ให้เด็กเกิดความเบื่อหน่าย

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับครู

เนื่องจากคำที่ใช้ในการวิจัยนี้เป็นคำที่สะกดยากสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และผลการวิจัยแสดงว่านักเรียนเขียนคำเหล่านี้ผิดในลักษณะต่าง ๆ ฉะนั้นครูผู้สอนภาษาไทยควรพิจารณาคำสะกดยากที่ปรากฏในภาคผนวกของรายงานการวิจัยนี้ไปให้นักเรียนฝึกฝนการเขียนสะกดคำเป็นพิเศษ โดยเลือกฝึกจากคำสะกดยากที่มีหลักฐานว่าสะกดง่ายกว่าไปหาคำที่สะกดยากกว่า

2. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้เขียนแบบเรียนหรือแบบฝึกหัดภาษาไทย

ผู้แต่งหนังสือแบบเรียนหรือแบบฝึกหัดภาษาไทยสำหรับนักเรียน โดยเฉพาะนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ควรนำคำที่สะกดยากตามบัญชีคำในภาคผนวกมาใช้ให้มากขึ้น โดยพิจารณาใช้คำที่ยากมากที่สุดให้บ่อยที่สุด และใช้คำที่ยากรอง ๆ ลงไปบ่อยลดหลั่นกันไป เพื่อให้นักเรียนได้คุ้นเคยกับคำเหล่านี้ ได้ฝึกฝนจนสามารถจดจำและเขียนได้ถูกต้องต่อไปในที่สุด

3. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป

ควรมีการวิจัยทำนองนี้ในระดับชั้นอื่น ๆ ต่อไป ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึง 5 เพื่อครูและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาจะได้รับประโยชน์ตามข้อเสนอแนะข้างต้น